

Hồi Thứ Sáu Mười Chín

KHÓ THOÁT

Nói về Bích Linh Ma Ảnh tức giận vì không đoạt được “Đại Thần Bảo Kinh”, lão vừa xuống núi là chạy đi tìm võ lâm Cửu Đại môn phái.

Nhưng vừa đi được hơn trăm dặm, thình lình một tiếng lanh lảnh xé không truyền đến:

– Đứng lại!

Một bóng áo hồng từ trên cao xẹt xuống chặn ngang đường đi của lão.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình lui về một bước nói:

– Tưởng ai té ra là Phong Lưu Giáo Chủ.

Phong Lưu Giáo Chủ cười khẩy:

– Ta hỏi người Trịnh Kiếm Hồng hiện giờ đang ở đâu?

Cùng lúc, Lý Minh Châu dẫn một đám nữ bộ hạ chạy tới, hét lớn:

– Bích Linh Ma Ảnh, có nghe mẹ ta hỏi không?

Bích Linh Ma Ảnh nhún vai nói:

– Nó té xuống dưới “Nhất Tử Cốc” tan xác rồi.

Lý Minh Châu tưởng như tiếng sét đánh ngang tai, tái cả mặt mày hỏi:

– Người nói sao?

Bích Linh Ma Ảnh lạnh lùng đáp:

– Chết rồi!

– Chết! Trời!...

Nàng kêu lên tiếng thê thảm, tay bủn rủn té nhào xuống đất.

Phong Lưu Giáo Chủ hoảng hốt nhảy vọt tới đỡ:

– Châu con! Hãy bình tĩnh.

– Mẹ! Anh Hồng con chết, con cũng không sống!

– Châu con! Con hãy bình tĩnh, trước mắt chúng ta là kẻ thù, con không muốn báo thù giùm Trịnh Kiếm Hồng sao?

Nghe nói tới báo thù, nàng cảm thấy trong người máu nóng nổi lên xung thiên, vọt đứng lên hét lớn:

– Hừ! Người giết Trịnh Kiếm Hồng thì ta bầm thây người ra vạn đoạn.

Lời chưa dứt, thân ảnh Lý Minh Châu phóng chụm qua Bích Linh Ma Ảnh.

Phong Lưu Giáo Chủ cả kinh đưa tay ra cản nhưng không còn kịp nữa.

Bích Linh Ma Ảnh hét lớn:

– Người đi tìm cái chết.

Nói xong hai tay lão đưa lên.

Hai đạo kinh phong bắn ra như ba đào bổ đánh vào mình Lý Minh Châu.

Phong Lưu Giáo Chủ thất sắc, ngọc chưởng tung cao.

Ầm!

Hai sức chưởng ép vào nhau phát nổ rung chuyển cả khu rừng.

Thân ảnh Lý Minh Châu bị dội văng ra hơn hai trượng.

– Ái da!

Nàng nhăn mặt kêu khê một tiếng, miệng ói ra búng máu.

Phía đằng này, Phong Lưu Giáo Chủ cùng với Bích Linh Ma Ảnh chưởng phong lớp lớp tung ra.

Tiếng nổ ầm ầm như sấm sét, trời đất tối sầm lại.

Cây cối nghiêng ngả tứ tung.

Quang cảnh chiến trường vô cùng khủng khiếp.

Hai người đấu với nhau có trên năm mươi hiệp mà chưa phân thắng bại.

Đến chiều thứ sáu mươi, Phong Lưu Giáo Chủ cảm thấy núng thế, càng đánh càng lùi dần ra.

Lý Minh Châu thấy thế gượng đứng lên, nhảy vào trợ lực với Phong Lưu Giáo Chủ.

Phong Lưu Giáo Chủ bỗng hét lớn:

– Lui ra!

Lý Minh Châu chưng hửng chưa hiểu vì sao thì thấy mẹ nuôi mình thân ảnh nhảy xa hơn ba trượng, nàng cũng tức tốc nhảy theo.

Phong Lưu Giáo Chủ lại hét lớn:

– Thả trùng độc!

Bích Linh Ma Ảnh giật mình, sắc mặt đột biến tái xanh.

Từng đợt, từng đợt độc trùng bay ra như sương mù bao phủ lấy người Bích Linh Ma Ảnh.

Thình lình Bích Linh Ma Ảnh hét lên một tiếng, lão hả miệng thổi ra một luồng khí, tức khắc một vùng độc trùng của Phong Lưu Giáo Chủ tự nhiên biến mất.

Lão ngửa mặt lên trời cười khặc khặc:

– Còn món nào cứ đem ra dùng rồi về bên kia với Diêm chúa.

Phong Lưu Giáo Chủ thất sắc.

Bà kêu “trời” một tiếng, thân ảnh lại nhảy phóng tới vây đánh Bích Linh Ma Ảnh.

Ầm! Ầm!

Cát bụi tung bay mù mịt!

Cây cối ngã nằm liệt địa.

Cứ thế, trận chiến kéo dài trên ba tiếng đồng hồ, vẫn chưa ngã ngũ.

Đương lúc đó, từ trên không bay xẹt xuống một loạt một loạt chín bóng người.

Bích Linh Ma Ảnh cảnh tỉnh nhảy lui ra, hét:

– Cửu Đại chưởng môn muốn gì?

Thái Thông bước tới nói lạnh lùng:

– Lấy mạng người.

– Hả!

Lão vụt cười khà khà!...

Tiếng cười của Bích Linh Ma Ảnh làm cho Cửu Đại chưởng môn điên tiết.

Không ai nói với ai tiếng nào cả, chỉ nhất loạt hét lên một tiếng nhảy vào sân đấu trường tiếp tay với Phong Lưu Giáo Chủ và Lý Minh Châu.

Cùng lúc, Cửu Đại Môn phái từ bốn phía rừng xông ra bao vây lấy sân đấu trường.

Bích Linh Ma Ảnh như con mãnh hổ, thân ảnh nhảy lên cao, chưởng phong quét ra tứ hướng, một mặt che toàn thân.

Họ quần nhau cho tới ngày thứ năm mà chưa diệt được Bích Linh Ma Ảnh.

Chúng đệ tử Cửu Đại Môn phái chết nằm la liệt, kẻ mất đầu, người nát thân, lớp mất tay, đám thì ói máu, khiến trường chiến đấu càng lúc càng thêm khủng khiếp.

Bích Linh Ma Ảnh cười ngạo mạn:

– Các người ỷ đông đánh ta nhưng có động được chéo áo tên mà này đâu. Khà khà khà...

Cửu Đại chưởng môn người nào cũng mệt lả, giờ nghe Bích Linh Ma Ảnh chọc tức, lửa giận lại bùng bùng nổi lên.

Thái Thông hét:

– Đừng lớn lối! Một là bọn ta chết, hai là người chết có thể thôi.

Bích Linh Ma Ảnh cười lớn:

– Công lực như sư huynh ta còn không làm hại được ta thì bọn người tài cán gì?

Câu nói này khiến mọi người đều sửng sốt.

Thái Thông nghiên răng rít kêu ken két:

– Sư huynh người là ai?

Bích Linh Ma Ảnh nói:

– Người mà Cửu Đại Môn phái vây ở núi Liên Sơn đó.

– Hả? Tên Quỷ Môn Quan Chủ đó ư?

Bích Linh Ma Ảnh cười to:

– Té ra bọn người không biết gì ráo.

Mọi người lại càng thêm sửng sốt.

Liệt Dương Đạo Trưởng nói:

– Ý người muốn nói gì?

Bích Linh Ma Ảnh cười ha hả:

– Ý gì ư?

– Đúng!

– Ta muốn nói người ấy không phải là Quỷ Môn Quan Chủ.

– Vậy là ai?

– Sư huynh ta!

– Sư huynh người?

– Đúng! Nhưng ông ta từ lâu lo tu tâm dưỡng tánh ẩn trên Bích Linh Thiền Viện.

Không ngờ lão ấy hạ sơn giả làm Quỷ Môn Quan Chủ, cứu Trịnh Kiếm Hồng thì bị bọn Cửu Đại Môn phái các người vây.

– Đừng láo!

– Trịnh Kiếm Hồng bị ta đánh chết rồi, nếu không kêu nó mà hỏi coi có đúng không? Khà khà khà...

Câu nói này lại làm cho mọi người thêm kinh dị.

Lý Minh Châu nghe nhắc đến Trịnh Kiếm Hồng, lòng nàng như tan nát ra trăm đoạn.

Bích Linh Ma Ảnh cười nói tiếp:

– Các người không tin thì mặc các người.

Sẵn đây ta nói ra hết mọi sự rồi đưa các người qua cõi chết cũng không muộn.

Thái Thông hét:

– Đừng làm bộ kéo dài thời giờ. Hôm nay là ngày tận số của người rồi!

Bích Linh Ma Ảnh thấy Thái Thông toan xuất chưởng tấn công, lão khoát tay nói:

– Khoan đã!

– Người sợ rồi ư?

– Không! Ta muốn nói Cửu Đại Môn phái một việc quan trọng.

Thái Thông hét:

– Nói mau!

– Chuyện ấy trước khi nghe, ta muốn Cửu đại chưởng môn nên giữ bình tĩnh cái đã.

Lão ngừng giây lát lại tiếp:

– Các người bảo ta hợp cùng Trịnh Kiếm Hồng đánh chết Thái Trí phải không?

Thái Thông trợn mắt hét:

– Còn ai vào đó!

Bích Linh Ma Ảnh cười lớn:

– Các người có mắt mà không người. Há há há!...

o O o